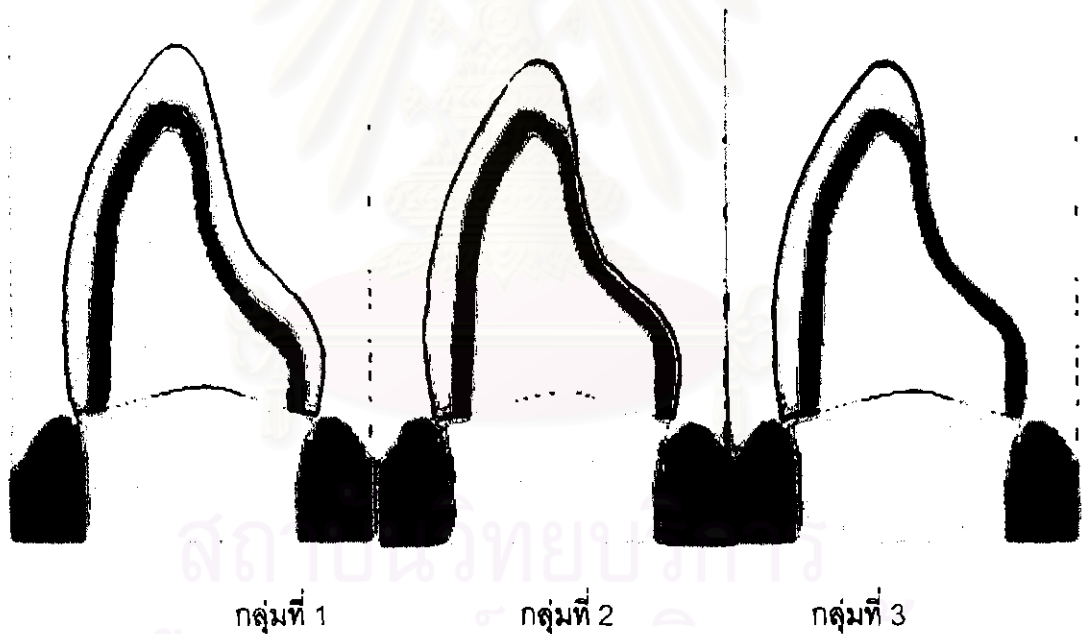

บทที่ 3

ระเบียบและวิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการทดสอบหาปริมาณแรงกดสูงสุดที่ทำให้เกิดการแตกร้าว (Maximum compressive failure load) ในหน่วยนิวตัน (Newton) ของครอบฟันอินซีแรม 3 กลุ่ม ซึ่งทุกกลุ่มมีลักษณะโครงสร้างของแกนอินซีแรมตามกำหนดของบริษัทผู้ผลิต แต่มีความหนาของพอร์ซเลนวีเนียร์ทางด้านลิ้นที่แตกต่างกัน โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม มีความหนาของพอร์ซเลนวีเนียร์โดยรอบตามกำหนดของบริษัทผู้ผลิต เปรียบเทียบกับอีก 2 กลุ่มทดลองที่มีการปรับเปลี่ยนความหนาของพอร์ซเลนวีเนียร์ทางด้านลิ้น (ภาพที่ 3.1)

ภาพที่ 3.1 แผนภาพแสดงลักษณะโครงสร้างของครอบฟันอินซีแรมทั้ง 3 กลุ่ม

ขั้นตอนต่างๆของการวิจัย ประกอบด้วย

1. การสร้างแบบฟันโลหะ
  - 1.1 การเตรียมฟันพลาสติกต้นแบบ
  - 1.2 การหล่อแบบฟันโลหะจากฟันพลาสติกต้นแบบ

2. การสร้างครอบฟันอินซีแรมบนแบบฟันโลหะ
  - 2.1 การขึ้นรูปส่วนแกนอินซีแรม
  - 2.2 การขึ้นรูปครอบฟันด้วยฟอร์ชเลนวีเนียร์
3. การยึดครอบฟันอินซีแรมกับแบบฟันโลหะ
4. การทดสอบแรงด้านการแตก
5. การรวบรวมข้อมูล,วิเคราะห์และสรุปผลการทดลอง

1. การสร้างแบบฟันโลหะ

1.1 การเตรียมฟันพลาสติกต้นแบบ

1. การเตรียมฟันพลาสติก

นำแบบฟันพลาสติกที่ตัดกลางขวาของชากรรไกรบน (Nissin dental products inc., Kyoto, Japan) จำนวน 3 ซี่ ตกแต่งบริเวณรากฟันด้วยอะคริลิกเรซินสำหรับสร้างแบบ (Duralay, Reliance dental Mfg., Illinois, USA) ให้มีฐานเป็นลักษณะแท่งสี่เหลี่ยมสูงประมาณ 1.5 นิ้ว (ภาพที่ 3.2) เป็นส่วนฐานสำหรับใช้ยึดกับตัวจับในการทดสอบแรงกดกับเครื่องทดสอบยูนิเวอร์ซอล (Universal testing machine)

ภาพที่ 3.2 แบบฟันพลาสติก ที่ทำการตกแต่งบริเวณฐานแล้ว

2. เตรียมเบ้าของแบบพื้นพลาสติก

เพื่อให้ครอบพื้นอินซีเมนต์ที่ได้ในขั้นตอนสุดท้ายมีขนาดและรูปร่างเท่ากับซีพื้นพลาสติกก่อนหล่อ จึงทำการควบคุมขนาดของครอบพื้นโดยจัดเตรียมเบ้า (Mould) พลาสติก 2 ขนาด สำหรับใช้ควบคุมขนาดครอบพื้นในขั้นตอนการขึ้นรูปพอร์ซเลนวีเนียร์และขนาดจริงก่อนนำไปทดสอบ วิธีการจัดทำเบ้าทำโดย

ใช้แผ่นพลาสติกแข็งโพลีคาร์บอเนตหนา 0.5 มิลลิเมตร อุ่นให้ร้อนและใช้เครื่องดูดสูญญากาศ (Keystone, Cherry Hill, New Jersey ,USA.) ดูดแผ่นพลาสติกให้แนบสนิทกับซีพื้น ใช้ใบมีดตัดแต่งส่วนเกินแล้วกรีดแผ่นพลาสติกแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ ด้านหน้าและด้านหลังตามแนวด้านประชิดของซีพื้น จากนั้นทำเบ้าพลาสติกชุดที่ 2 ทับลงไปบนซีพื้นและเบ้าพลาสติกชุดแรกเบ้าพลาสติกชุดที่ 2 จะมีขนาดใหญ่กว่าขนาดของซีพื้นพลาสติกประมาณ 0.5 มิลลิเมตรโดยรอบ ทำการตัดแต่งเบ้าพลาสติกเช่นเดียวกับชุดที่ 1 เบ้าพลาสติกที่ได้ (ภาพที่ 3.3)

เบ้าพลาสติกชุดที่ 1. มีขนาดของเบ้าเท่ากับขนาดจริงของแบบพื้นพลาสติก ใช้สำหรับช่วยตรวจสอบและควบคุมขนาดของครอบพื้นอินซีเมนต์ในขั้นตอนสุดท้าย

เบ้าพลาสติกชุดที่ 2. จะใช้สำหรับควบคุมความหนาในการเติมผงพอร์ซเลนวีเนียร์ขนาดของเบ้าที่ใหญ่กว่าแบบพื้นจริงประมาณ 0.5 มิลลิเมตร จะช่วยชดเชยการหดตัวของพอร์ซเลนหลังจากที่ทำการเผา

ภาพที่ 3.3 ลักษณะของเบ้าพลาสติกบนแบบพื้นโลหะ

3. การกรอแต่งฟันพลาสติก

นำแบบฟันพลาสติกจากข้อ 1. มาทำการกรอแต่งตามแบบของแต่ละกลุ่ม ดังนี้

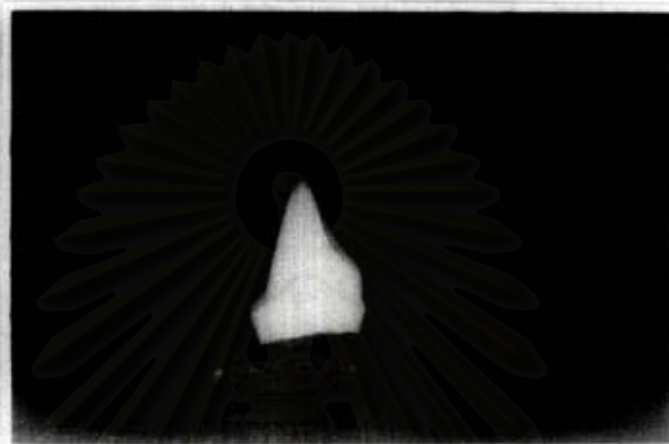
แบบที่ 1. กลุ่มควบคุม ทำการกรอแต่งสำหรับทำครอบฟันทั้งซี่ (Full coverage crown) โดยกรอเนื้อฟันบริเวณปลายฟัน 2.0 มิลลิเมตร ส่วนด้านหน้าด้านลิ้นและด้านประชิดของกรอตัด 1.5 มิลลิเมตร บริเวณขอบกรอแต่งเป็นขอบตัดตั้งฉาก (Shoulder margin) ที่รอยต่อระหว่างเคลือบรากฟันและเคลือบฟัน ความหนาของเนื้อฟันที่กรอออกควบคุมโดยการกรอกำหนดความลึก (Depth cut) ด้วยหัวกรอสำหรับกรอกำหนดความลึก (Pilot S15, Intensive SA, Switzerland) จากนั้นกรอแต่งฟันด้วยเข็มกรอ ดี 8 ชนิดหยาบ (D8 Coarse, Intensive SA, Switzerland) ส่วนบริเวณขอบใช้หัวกรอรูปร่างกระบอกที่มีความคมเฉพาะส่วนปลาย 221 และ 222 (Tissue-protective end-cutting 221,222, Intensive SA, Switzerland) จากนั้นขัดแต่งให้เรียบ ฟันที่กรอเสร็จแล้วจะมีลักษณะลู่เข้าหาปลายฟัน (Convergence angle) ประมาณ 6 องศา ตามลักษณะของเข็มกรอ และมีบริเวณมุมทุกมุมเป็นมุมมน

ภาพที่ 3.4 ลักษณะการกรอแต่งแบบฟันพลาสติกแบบที่ 1. สำหรับกลุ่มควบคุม

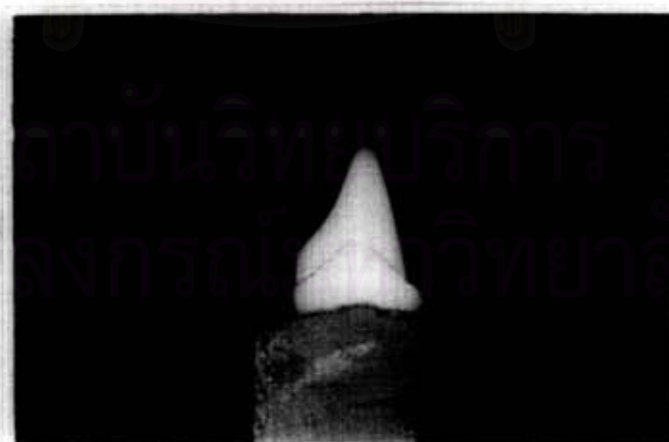
แบบที่ 2. ทำการกรอเช่นเดียวกับแบบที่ 1 ยกเว้นด้านลิ้นตั้งแต่บริเวณเส้นมุมใกล้กลางด้านลิ้น (Mesial lingual line angle) ถึงเส้นมุมไกลกลางด้านลิ้น (Distal lingual line angle) และตั้งแต่ปลายฟันไปจนถึงรอยต่อระหว่างเคลือบรากฟันและเคลือบฟัน กรอตัดเนื้อฟันออกเพียง

0.8 มิลลิเมตร ส่วนทางด้านประชิด (Proximal surface) ตั้งแต่เส้นมุมด้านล่างจะค่อยๆกรอขยายไป เป็น 1.5 มิลลิเมตรที่บริเวณเส้นมุมด้านแก้ม (Buccal line angle) (ภาพที่ 3.5)

ภาพที่ 3.5 ลักษณะการกรอแต่งแบบฟันพลาสติกสำหรับกลุ่มที่ 2

แบบที่ 3. เตรียมเช่นเดียวกับแบบที่ 1 แต่กรอตัดเนื้อฟันด้านล่างออก 0.5 มิลลิเมตร (ภาพที่ 3.6)

ภาพที่ 3.6 ลักษณะการกรอแต่งแบบฟันพลาสติกสำหรับกลุ่มที่ 3

1.2 การหล่อแบบฟันโลหะจากฟันพลาสติกต้นแบบ

พิมพ์แบบฟันพลาสติกที่ทำการรอกแต่งไว้แล้วนำมาเทแบบด้วยอะคริลิกสำหรับสร้างแบบ (Acrylic pattern resin) นำแบบจำลองที่ได้ไปหล่อแบบด้วยโลหะผสมโคบอลต์โครเมียม (Cobalt-chromium alloy) เป็นแม่แบบฟันโลหะ โดยมีรายละเอียดในการจัดเตรียมดังต่อไปนี้

1. เตรียมภาคพิมพ์ลักษณะทรงกระบอกขนาดใหญ่กว่าแบบฟันพลาสติกและฐานประมาณ 2.0 มิลลิเมตรสำหรับใช้พิมพ์แบบฟันพลาสติก โดยใช้อะคริลิกชนิดบ่มตัวด้วยปฏิกิริยาเคมีสำหรับทำภาคพิมพ์ปาก (Formatray, Kerr cooperation, Miami, USA) เตรียมช่องว่างระหว่างภาคพิมพ์กับแบบฟันพลาสติกมีความหนาสม่ำเสมอเพื่อเป็นที่อยู่ของวัสดุพิมพ์ปากซิลิโคน

2. พิมพ์แบบฟันพลาสติก ทั้งสามแบบที่เตรียมไว้ด้วยวัสดุพิมพ์ปากซิลิโคนชนิดความหนืดต่ำ (Presidentmicro System; Coltene/Whaledent Inc., New Jersey, USA) ควบคุมการผสมโดยใช้ปืนฉีดผสม (Gun type) เมื่อวัสดุพิมพ์แข็งตัว ดึงแบบฟันออกแล้วทิ้งแบบพิมพ์ไว้ 30 นาทีให้วัสดุคืนตัวและมีการระเหยของก๊าซจากปฏิกิริยา นำรอยพิมพ์ที่ได้มาเทแบบด้วย อะคริลิกสำหรับสร้างแบบ ทำการพิมพ์และเทแบบจากแบบฟันพลาสติกที่รอกแต่งไว้ทั้งสามแบบๆ ละ 10 ชิ้น

3. การหล่อโลหะ แกะแบบจำลองอะคริลิกที่ได้มายึดติดกับแบบสร้างแอ่งเท (Crucible former) ที่บริเวณฐานของแบบจำลองอะคริลิก แล้วนำมาใส่ในวงแหวนสำหรับหล่อ (Casting ring) นำแผ่นบุวงแหวนสำหรับหล่อ (Non-asbestos ribbon, Shofu Inc., Kyoto, Japan) ที่ชุ่มน้ำมาบุภายในวงแหวน เทเข้าด้วยวัสดุทำเบ้าชนิดฟอสเฟตบอนด์ (Biosint-supra, Degussa AG, Frankfurt, Germany) ทิ้งไว้จนแข็งตัวเต็มที่ 1 ชั่วโมงแล้วนำไปเผาใส่อะคริลิกที่อุณหภูมิ 300 องศาเซลเซียส จากนั้นเพิ่มอุณหภูมิเป็น 1050 องศาเซลเซียสก่อนนำไปหล่อโลหะด้วยโลหะผสมโคบอลต์โครเมียม (Biosil f, Shofu Inc., Kyoto, Japan) หลังจากหล่อโลหะเข้าสู่เบ้าหล่อ 1 นาที นำเบ้าหล่อจุ่มลงในน้ำ (Quenching) เมื่อโลหะเย็นตัวลงนำแบบหล่อออกจากเบ้าขัดแต่งส่วนเกินและเป่าด้วยผงอะลูมิเนียมออกไซด์ขนาด 50 ไมครอน (Hi-Aluminas; Shofu Inc., Kyoto, Japan) เพื่อควบคุมลักษณะผิวของแม่แบบโลหะให้มีความเรียบสม่ำเสมอ

2. การสร้างครอบฟันอินซีรามบนแบบฟันโลหะ

2.1 การขึ้นรูปส่วนแกนอินซีราม

ขั้นตอนนี้เป็น การเตรียมแกนอินซีราม (In-Ceram core) สำหรับแม่แบบฟันโลหะแต่ละซี่รวม 30 ซี่ โดยมีความหนา 0.5 มิลลิเมตรโดยตลอดตามกำหนดของบริษัทผู้ผลิต การเตรียมแกนอินซีรามจะมีขั้นตอนสำคัญคือการเตรียมแกนอะลูมินา (Alumina core) และเผาให้แก้วแทรกซึมเข้าไปในแกนอะลูมินา

1. การเตรียมแบบจำลองพลาสติกเตอร์ (Plaster die) สำหรับเป็นแม่แบบใช้งาน (Working die) ขั้นตอนต่าง ๆ ดำเนินการตามขั้นตอนซึ่งกำหนดไว้ของบริษัทผู้ผลิต ดังนี้

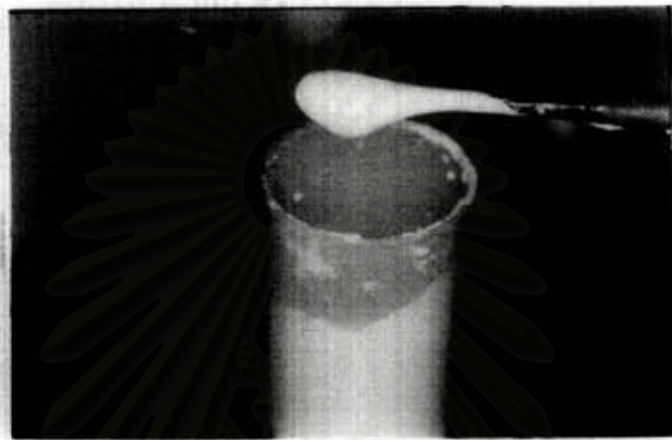
ทาสารคั้นแม่แบบ (Interspace varnish) ที่แม่แบบฟันโลหะจำนวน 2 ชั้นมีความหนาประมาณ 30 ไมครอน เพื่อเป็นที่อยู่สำหรับซีเมนต์ซึ่งเป็นความหนาที่พอเหมาะสำหรับเรซินซีเมนต์พานาเวีย 21 (Panavia21)⁸¹ ทำการพิมพ์แม่แบบฟันโลหะด้วยวัสดุพิมพ์ปากซิลิโคนชนิดเดียวกับข้อ 1.2 ทิ้งแบบพิมพ์ไว้ 30 นาทีให้วัสดุคืนสภาพและมีการระเหยของก๊าซจากปฏิกิริยาของวัสดุแบบพิมพ์ที่ได้ด้วยพลาสติกเตอร์ชนิดพิเศษ (Special plaster) ของอินซีรามโดยอัตราส่วนผงพลาสติกเตอร์ 20 กรัมต่อน้ำกลั่น 4.6 มิลลิลิตร ผสมในเครื่องผสมสุญญากาศเป็นเวลา 20 วินาที ที่ให้แบบจำลองพลาสติกเตอร์ก่อตัวเป็นเวลา 2 ชั่วโมงในแบบพิมพ์ นำแบบจำลองพลาสติกเตอร์ออกจากแบบพิมพ์และทิ้งไว้ให้มีการแข็งตัวต่ออีก 1 ชั่วโมงแล้วนำมาทาสารเคลือบผิว (Sealant) เพื่อควบคุมการดูดน้ำของแบบจำลองพลาสติกเตอร์ไม่ให้มีมากเกินไป ในขั้นตอนนี้ต้องระวังไม่ให้แบบจำลองพลาสติกเตอร์สัมผัสกับน้ำเพราะจะทำให้การดูดน้ำของแบบจำลองเปลี่ยนแปลงไป

2. การเตรียมแกนอะลูมินา (Alumina core)

การผสมสารแขวนลอยอะลูมินา

ผสมสารแขวนลอยของอะลูมินา ตามวิธีการของบริษัทผู้ผลิตโดยใช้ผงอะลูมินา (Alumina powder) 38 กรัมกับส่วนเหลว (Mixing liquid) 5 มิลลิลิตร พร้อมด้วยส่วนผสมเพิ่ม (Additive) 1 หยด ผสมให้เข้ากันโดยค่อยๆ เติมผงอะลูมินาเข้าไปในส่วนเหลว เขย่าให้ส่วนประกอบเข้ากันระหว่างการผสมด้วยเครื่องสั่นอุลตราโซนิก (Vitasonic, Vita Zahnfabrik; Bad Sackingen, Germany) เป็นช่วงๆ รวมทั้งหมด 3 ช่วงๆ ละ 2 นาที จนกระทั่งเติมส่วนผสมลงในส่วนเหลวจนหมดและผสมให้เข้ากันแล้ว เขย่าในเครื่องอุลตราโซนิกอีกครั้งเป็นเวลา 7 นาที สาร

แขวนลอยที่ได้จะมีลักษณะเข้ากันเป็นเนื้อเดียว จากนั้นนำส่วนผสมเข้าเครื่องดูดอากาศเพื่อกำจัดฟองอากาศภายในสารแขวนลอยที่ได้ จะได้ส่วนผสมที่พร้อมสำหรับการทำงานขั้นต่อไป (ภาพที่ 3.7)

ภาพที่ 3.7 สารแขวนลอยอะลูมินา

วิธีการขึ้นรูปแกนอะลูมินา

การขึ้นรูปแกนอะลูมินาทำโดยใช้กุกันป้ายสารแขวนลอยอะลูมินาลงบนแบบจำลองพลาสติก ค่อยๆเพิ่มส่วนผสมเข้าไปจนมีความหนามากกว่า 0.5 มิลลิเมตรเล็กน้อย และเป็นเนื้อเดียวกันโดยตลอด การป้ายส่วนผสมต้องทำอย่างต่อเนื่องระวังไม่ให้ส่วนที่เติมไปก่อนแห้งเกินไป ซึ่งจะทำให้ส่วนที่เติมเข้าไปใหม่ไม่เป็นเนื้อเดียวกับส่วนที่เติมไปก่อน ส่งผลต่อความแข็งแรงของแกนอะลูมินา

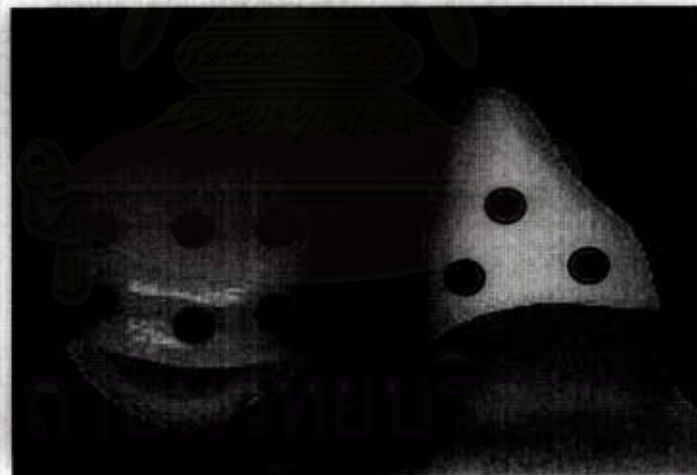
หลังจากอะลูมินาแห้งและแข็งตัว ตัดแต่งเอาส่วนเกินที่ไม่ต้องการออกโดยใช้ใบมีด ทา น้ำยาคงสภาพ (Stabilizer) ที่ผิวอะลูมินา แล้วนำไปเผาในเตาเผา (Inceramat II, Vita Zahnfabrik; Bad Sackingen, Germany) โดยมีขั้นตอนในการเผาที่ 120 องศาเซลเซียสเป็นเวลา 6 ชั่วโมง จากนั้นจึงค่อยๆเพิ่มอุณหภูมิจนเป็น 1,120 องศาเซลเซียสโดยใช้เวลา 2 ชั่วโมงแล้วคงอุณหภูมิไว้ที่ 1,120 องศาเซลเซียสอีก 2 ชั่วโมงแล้วจึงปล่อยให้ค่อยๆเย็นตัวลงในเตาจนมีอุณหภูมิ 400 องศาเซลเซียส (ตารางที่ 3.1) แล้วจึงเอาออกจากเตาปล่อยให้เย็นตัวลงจนถึงอุณหภูมิห้อง

การเผา	ช่วงที่ 1		เวลาในการ เพิ่มอุณหภูมิ	ช่วงที่ 2	
	อุณหภูมิ	เวลา (ช.ม.)		อุณหภูมิ	เวลา (ช.ม.)
การเผาอะลูมินา	120° C	6:00	2:00 ช.ม.	1120° C	2:00
เผาเพื่อแทรกซึมแก้ว	200° C	--	0:30 ช.ม.	1100° C	4:00

ตารางที่ 3.1 แสดงวงจรการเผาทั้งสองขั้นตอนของอินซีแรม

นำเอาแกนอะลูมินาที่ได้จากการเผาครั้งแรกมาตรวจวัดความหนาด้วยที่วัดความหนาสำหรับครอบฟัน (Crown gauge, TKC, Bangkok, Thailand) และกรอแก้ไขควบคุมให้แกนอะลูมินามีความหนาสม่ำเสมอเท่ากับ 0.5 ± 0.05 มิลลิเมตรโดยตลอด การวัดความหนาจะทำการบริเวณต่างๆรวม 24 จุด แบ่งเป็นด้านหน้า 9 จุด ด้านหลัง 9 จุด และด้านประชิดด้านละ 3 จุด (รูปที่ 3.8)

ภาพที่ 3.8 แสดงตำแหน่งที่ใช้วัดความหนา

นำแกนอะลูมินาที่กรอแต่งแล้วมาตรวจสอบหาจุดบกพร่อง รอยแตกร้าว รูพรุนขนาดใหญ่ โดยการใช้สีสำหรับตรวจสอบรอยร้าวของบริษัทผู้ผลิต (Blue testing liquid) ชิ้นส่วนที่ตรวจพบรูพรุนหรือรอยร้าวจะถูกคัดออกและทำชิ้นใหม่ จนไม่มีจุดบกพร่องใดๆในชิ้นตัวอย่างที่จะนำมาใช้งานต่อไป

3. การเผาเพื่อแทรกซึมแก้วในแกนอะลูมินา

นำผงแก้ว (ในปริมาณร้อยละ 80-100 ของน้ำหนักแกนอะลูมินา) ผสมกับน้ำกลั่นในปริมาณเล็กน้อยเพื่อให้ผงแก้วจับตัวกัน นำส่วนผสมทั้งหมดที่ได้ทำผิวนอกของแกนอะลูมินา ระวังไม่ให้มีส่วนเกินเข้าไปด้านในของแกนอะลูมินาแล้วนำไปเผา (Infiltrated firing) อีกครั้งที่อุณหภูมิ 200 องศาเซลเซียส ค่อยๆเพิ่มอุณหภูมิเป็น 1100 องศาเซลเซียสในเวลา 30 นาทีแล้วคงอุณหภูมิไว้เป็นเวลา 4 ชม. (ตารางที่ 3.1) ผงแก้วจะค่อยๆหลอมตัวและซึมเข้าไปภายในมีรูพรุนของอะลูมินา แกนอะลูมินาที่มีแก้วแทรกซึมอย่างทั่วถึงจะมีผิวมันและเปลี่ยนสีไปตามสีของแก้วที่ใช้ทั้งด้านนอกและในของแกนอะลูมินา

4. การควบคุมขนาดและความหนาของแกนอินซีแรม

นำเอาแกนอะลูมินาที่ผ่านกระบวนการแทรกซึมด้วยแก้วที่ได้ตามข้อ 3. มากโรตแต่งเอาแก้วส่วนเกินออกด้วยหัวกรอกากเพชร และเป่าด้วยผงอะลูมิเนียมออกไซด์ขนาด 50 ไมโครเมตรที่ความดันระหว่าง 3-6 บาร์ จากนั้นทำการตรวจสอบความหนาที่ตำแหน่งต่างๆ 24 ตำแหน่งด้วยวิธีการเดิม จากนั้นนำมาลองความแนบสนิทในแม่แบบฟันโลหะจนเข้าที่ แกนอินซีแรมที่จะนำมาใช้งานต่อไปจะต้องมีขอบแนบสนิทกับแม่แบบโลหะเมื่อดูด้วยตาเปล่า

2.2 การขึ้นรูปครอบฟันด้วยพอร์ซเลนวีเนียร์

ขั้นตอนนี้เป็น การเติมพอร์ซเลนวีเนียร์ลงบนแกนอินซีแรม และควบคุมให้มีลักษณะรูปร่างและความหนาของครอบฟันตามที่กำหนดไว้

1. การเติมพอร์ซเลนวีเนียร์

นำเอาแกนอินซีแรมมาแต่งด้วยพอร์ซเลนวีเนียร์วิตาดัวร์-อัลฟา (Vitadur Alpha, Vita Zahnfabrik, Bad Sackingen, Germany) เป็นลำดับขั้นตั้งแต่ เนื้อฟันทึบแสง (Opaque-dentin porcelain 1034), เนื้อฟัน (Dentin porcelain 1054), เคลือบฟัน (Enamel porcelain EN2 1072), และพอร์ซเลนโปร่งแสง (Translucent porcelain T4 1084) ตามขั้นตอนที่ผู้ผลิตกำหนด ใช้แป้นพลาสติกสำหรับจำลองแบบชุดที่ 2 ที่เตรียมไว้ จากข้อ 1.1 ในขั้นตอนการสร้างแบบฟันโลหะสำหรับควบคุมความหนาของพอร์ซเลนวีเนียร์ ทาสารคั่นกลาง (Separating media: Iso-Stift 1709; Renfert) ป้องกันไม่ให้ผงพอร์ซเลนติดกับแผ่นพลาสติก ค่อยๆประกบแผ่นพลาสติกทั้งสอง

ขึ้นเข้าหากันไล์พอร์ชเลนส่วนเกินออก ถอดแผ่นพลาสติกออกแล้วนำไปเผาในเตาเผาพอร์ชเลน (Dentsply mach II, Dentsply, Germany) ขั้นตอนการเผาทำโดยค่อยๆเพิ่มอุณหภูมิทำให้พอร์ชเลนแห้งเป็นเวลา 6 นาที ก่อนเข้าสู่เตาเผาที่อุณหภูมิเริ่มต้นที่ 600 องศาเซลเซียส จากนั้นเพิ่มอุณหภูมิเป็น 960 องศาเซลเซียสในอัตรา 60 องศาเซลเซียสต่อนาทีในสภาวะสุญญากาศ แล้วคงอุณหภูมิไว้ที่ 960 องศาเซลเซียส 1 นาที (ตารางที่ 3.2)

การเผา	อบแห้ง (นาที)	อุณหภูมิ เริ่มต้น	เวลาในการเพิ่ม อุณหภูมิ	อุณหภูมิ สูงสุด	เวลาที่อุณหภูมิ สูงสุด
เผาขึ้นรูปครั้งแรก	6.00	600	6 นาที, สุญญากาศ	960	1.00 นาที
เผาแก้ไขครั้งที่1และ2	6.00	600	6 นาที, สุญญากาศ	950	1.00 นาที
เผาเคลือบผิว	4.00	600	3 นาที, บรรยากาศ	940	1.00 นาที

ตารางที่ 3.2 แสดงวงจรการเผาของพอร์ชเลนวีเนียร์

วัดความหนาของครอบฟันที่ตำแหน่งต่างๆ 24 จุด ให้ได้ความหนาที่ต้องการในแต่ละกลุ่ม ทำการรอกแต่งความหนามากเกินไปให้มีความหนาสมาเสมอตามที่กำหนด ใช้แปะพลาสติกชุดที่ 1 ที่เตรียมไว้ จากข้อ 1.1 ในขั้นตอนการสร้างแบบฟันโลหะ ช่วยในการตรวจสอบความหนาของครอบฟัน สำหรับบริเวณที่มีความหนาน้อยเกินไปก็จะทำการเติมพอร์ชเลนเคลือบฟันแล้วเผาอีกจนได้ความหนาตามต้องการ (ตารางที่ 3.2) จนกระทั่งได้ครอบฟันที่มีความหนาตามที่กำหนด ครอบฟันที่จะนำมาใช้ในการทดสอบจะมีการเผาขึ้นรูปพอร์ชเลนวีเนียร์ไม่เกิน 3 ครั้ง

2. การเผาเคลือบผิว (Glazing)

นำครอบฟันจากข้อ 1 มาเคลือบผิว (Glazing) โดยใช้ผงเคลือบ (Glaze No.740) ผสมกับส่วนเหลวผสม (Vitachrome delta liquid) แล้วนำไปเผาตามกำหนดของบริษัทผู้ผลิต (ตารางที่ 3.2)

3. การยึดครอบฟันอินซีแรมกับแบบฟันโลหะ

1. การเตรียมพื้นผิวครอบฟันและแม่แบบฟันโลหะ

ทำการเตรียมพื้นผิวของแม่แบบฟันโลหะและผิวด้านในของครอบฟันอินซีแรม โดยการใช้ผงอะลูมิเนียมออกไซด์ขนาด 50 ไมครอน เป่าด้วยความดันประมาณ 2.5 บาร์ แล้วทำความสะอาดครอบฟันและแม่แบบฟันโลหะในเครื่องสั่นอัลตราโซนิกและเป่าให้แห้ง

2. การยึดครอบฟันกับแม่แบบฟันโลหะ

นำครอบฟันที่ได้มายึดกับแม่แบบโลหะด้วยเรซินซีเมนต์พานาเวีย 21 (Panavia 21 , Kuraray, Osaka, Japan) โดยการผสมซีเมนต์ตามขั้นตอนของบริษัทผู้ผลิต ยึดครอบฟันลงบนแม่แบบฟันโลหะไปด้วยแรงจากนิ้วมือ จากนั้นนำเข้ายึดกับเครื่องทดสอบยูนิเวอร์ซอล (Lloyd LR, Lloyd instruments PLC, Southamton, England) กดครอบฟันด้วยแรง 25 นิวตัน⁷⁷ ตามแนวแกนของครอบฟันในขณะที่ซีเมนต์กำลังก่อตัวโดยให้หัวกดตกลงด้วยความเร็ว 5.0 มิลลิเมตรต่อนาทีจนเกิดแรงตามต้องการเป็นเวลา 5 นาทีเพื่อให้ซีเมนต์ก่อตัวสมบูรณ์ (4 นาที) ใช้แผ่นวัสดุพิมพ์ปากซิลิโคนชนิดปั้นรองระหว่างตัวครอบฟันกับหัวกดเพื่อช่วยในการกระจายแรงป้องกันไม่ให้มีแรงกระทำที่ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งมากเกินไป (ภาพที่ 3.9) ในระหว่างนั้นทำการกำจัดซีเมนต์ส่วนเกินออกแล้วทาเจลป้องกันออกซิเจน (Oxyguard) ที่บริเวณขอบของครอบฟันเพื่อให้มีการก่อตัวที่สมบูรณ์ของเรซินซีเมนต์

หลังจากที่ยึดครอบฟันกับแม่แบบฟันโลหะ จะเก็บชิ้นตัวอย่างในตู้ควบคุมอุณหภูมิไว้ที่ 37 องศาเซลเซียสภายใต้สภาวะบรรยากาศที่มีความชื้นสัมพัทธ์ 100 เปอร์เซ็นต์ เป็นเวลา 48 ชั่วโมง

ภาพที่ 3.9 แสดงตำแหน่งของชิ้นตัวอย่างและหัวกดขณะทำการยึดด้วยซีเมนต์

4. การทดสอบแรงด้านการแตกของครอบฟันอินซีแรม

1. ยึดขึ้นตัวอย่างเข้ากับที่จับขึ้นตัวอย่าง ที่ออกแบบให้แนวแกนของขึ้นตัวอย่างเอียงทำมุม 45 องศากับแนวดิ่ง (ตามรูปที่ 3.10) เลียนแบบสภาพการสบฟันจริงในช่องปากตามธรรมชาติที่ฟันตัดบนและล่างจะสัมผัสทำมุมกันประมาณ 135-137 องศา^{82,83}

2. การทดสอบหาปริมาณแรงที่ทำให้วัสดุแตกร้าว

วางขึ้นตัวอย่างที่ยึดอยู่บนที่จับขึ้นตัวอย่างบนฐานของเครื่องทดสอบยูนิเวอร์ซอล (Lloyd LR, Lloyd instrument PLC, Southamton, England) ใช้โหลดเซล (Load cell) ขนาด 1000 นิวตัน (ค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 1) ต่อกับหัวกดที่สำหรับทดสอบซึ่งมีลักษณะปลายมนเส้นผ่าศูนย์กลาง 3 มิลลิเมตร จัดให้หัวกดตกลงที่ตำแหน่งกลางซี่ฟันทางด้านลิ้นและห่างจากปลายครอบฟัน 1 มิลลิเมตร การควบคุมตำแหน่งการกดในฟันแต่ละซี่ให้ตรงกันทำโดยการเจาะรูบนเบ้าพลาสติก (ชุดที่ 1) ในตำแหน่งที่จะใช้กด จากนั้นนำเบ้าพลาสติกวางทาบลงบนด้านลิ้นของครอบฟันแต่ละซี่ ใช้สีทำเครื่องหมายบนครอบฟันตรงกับตำแหน่งที่เจาะรูไว้ ก็จะได้ตำแหน่งที่เหมือนกันในทุกขึ้นตัวอย่าง

เคลื่อนหัวกดลงในอัตรา (Cross head speed) 0.5 มิลลิเมตรต่อนาที จนกระทั่งมีการแตกร้าวที่ส่วนหนึ่งส่วนใดของครอบฟัน บันทึกค่าปริมาณแรงกดสูงสุดที่ทำให้เกิดการแตกร้าว (Maximum compressive failure load) ในหน่วยนิวตัน ใช้เป็นค่าแรงด้านการแตก (Fracture resistance) เนื่องจากวัสดุเซรามิกมีค่าความแข็งแรงกดสูงสุดที่วัสดุรับได้ก่อนเกิดการแตกร้าว (Ultimate compressive strength) ใกล้เคียงกับค่าความแข็งแรงในขณะที่วัสดุแตกร้าว (Fracture strength)^{8,9,18,84}

ภาพที่ 3.10 แสดงตำแหน่งของหัวกตและชิ้นตัวอย่างขณะทดสอบ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย